

מתיקות השבת

י"ד ע"י קהל רובלין בארה"ק

בראשות הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזוע שליט"א
תלמידו של פוסק הדור בעל "שבט הלוי" וצוק"ר

◆ משיחורנו של מורינו הגה"צ שליט"א ◆

המתיקות שבקללות

רבות כְּדִי שְׂיֻכַּל לְבַרְכוּ תְּמִיד, וְלֹא תִשְׁלַט בּוֹ שׁוּם קִלְלָה וְעֵין רָעָה.

וְאֵת עֵינָיו הִפִּיכָה הַקִּלְלוֹת לְבִרְכוֹת מְצִינּוֹ גַם בְּגִמְרָא (מו"ק ט): שְׂמִסְפַּרְתָּ עַל רַבִּי יוֹנָתָן בֶּן עֲסָמִי וַיְהוּדָה בֶּן גְּרִים שֶׁלְמָדוֹ אֶצֶל רִשְׁבִי" פְּרֻשֵׁת נְדָרִים, וּבְעֶרְבֵי נְטִלוֹ רְשׁוּת מוֹרְשָׁב"י לְלַכֵּת וּבִבְקָר שׁוֹב וּנְפֻטְרוֹ מִמֶּנּוּ. וּכְשֶׁשָּׁאַלְם מִדּוּעַ הֵם עוֹשִׂים כֵּן, הִשִּׁיבוּ לוֹ: הֲרֵי אַתָּה לְמַדְתָּנוּ שֶׁתְּלַמִּיד שֶׁנִּפְטָר מִרְבוֹ וְלֹן בְּאוֹתָהּ הָעִיר צָרִיף לְפִטְרֵי מִמֶּנּוּ פַּעַם אַחֲרָת.

קללות שנהפכות לברכות

אַחֲרֵי שֶׁהִלְכוּ שְׁלַח רִשְׁבִי" אֶת בְּנוֹ וְאָמַר לוֹ: לֵךְ אַחֲרַי תְּלַמְּדִים אֵלָיו וּבְקֶשׁ מֵהֶם שֶׁיִּבְרְכוּהוּ, כִּי אֲנִשִּׁי צוּרָה הֵם. אָף מִשֶׁהִגִּיעַ אֲלֵיהֶם הַחֲלוֹ לְקַלְלוֹ. חָזַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאָבִיו בְּצַעַר. מִיַּד הִסְבִּיר לוֹ שֶׁהֵם לֹא נִתְפָּנוּ אֶלָּא לְבַרְכוּ, וּבִאֵר לוֹ הֵיאָף קִלְלוֹתֵיהֶם אֵינָם אֶלָּא בְּרִכּוֹת, וְלָמַדוּ בְּזֶה שֶׁגַּם אִם בְּאֵמֶת אָדָם מִקְלָלוֹ שֶׁיִּתְעַסֵּק רַק בְּבִרְכוֹת וְאָף יִבְרַךְ אֶת שׁוֹנְאָיו, כִּי הַשְּׁלוֹם הוּא הַבְּרָכָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר. כִּמוֹ שֶׁהַבְּרָכָה הָאֲחֵרוֹנָה שֶׁל שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה אַחֲרָי כָּל הַבְּרִכּוֹת, הִיא הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִיא הַכֹּלִי שֶׁמִּתְזַיֵּק אֶת כָּל הַבְּרִכּוֹת, כִּי רַק עַל יְדֵי הַשְּׁלוֹם יִהְיֶה לְאָדָם רְפוּאָה וְשָׂרָה פְּרֻסָּה וְשָׂרָה הַבְּרִכּוֹת.

הַבְּרִכּוֹת וְהַקִּלְלוֹת נֶאֱמָרוּ עַל הַר גְּרִזִּים וְעַל הַר עֵיבַל, לְלַמֵּד שֶׁהַפֶּלַע תְּלוּי בְּבַחֲרִית הָאָדָם: אִם יִרְצֶה - יִבְחַר בְּקִלְלָה, וְאִם יִחְפֹּץ - יִבְחַר בְּבִרְכָה. וְאֵת הַדְּבָר הַזֶּה מְצִינּוֹ בְּגִמְרָא (בְּרִכּוֹת נ). שְׂמִסְפַּרְתָּ עַל אַבְיִי וְרַבָּא שֶׁשָּׁנְיָהֶם הָיוּ חוֹלְמִים בְּכָל לַיְלָה אוֹתוֹ חִלּוּם וּשְׁנֵייהֶם הִלְכוּ לְבַר הַדֵּיא שֶׁיִּפְתָּר לָהֶם אֶת חִלּוּמוֹתֵיהֶם, שֶׁאִי־מִנּוּתוֹ הִיִּתְהַ בְּכֹף ע"י שֶׁהָיָה פוֹתֵחַ אֶת סִפֵּר פִּתְרוֹן הַחִלּוּמוֹת שֶׁקָּבַל מִרְבוּתָיו וְהָיָה רוּאָה אֶת שְׁנֵי הַצְּדִידִים שֶׁאֶפְשָׁר לְפָתֵר כָּל חִלּוּם - לְרַעָה וְלְטוֹבָה.

כִּינּוֹ שֶׁרָאָה בַּר הַדֵּיא שֶׁשְׁנֵי גְדוּלֵי הַדוֹר בָּאִים לְפָתְחוֹ שֶׁיִּפְתָּר אֶת חִלּוּמוֹתֵיהֶם גָּאָה לְבוֹ, וּמִשֶׁרָאָה שֶׁרַבָּא לֹא מִשְׁלַם לוֹ עַל פִּתְרוֹן הַחִלּוּם הָיָה פוֹתֵר לוֹ הַפֶּלַע לְרַעָה, וְלֹא־בִי שֶׁכֵּן שֶׁלֵּם פִּתְרֵי לְטוֹבָה. וְלְבִסוּף אַבְיִי וְרַבָּא הִתְרַחֲקוּ מִמֶּנּוּ וְהוּא מוֹת בְּמִיתָה מְשֻׁנָּה.

ברכות מתוקות לשונאים

וּמִהִסְפּוֹר שֶׁל בַּר הַדֵּיא פוֹתֵר הַחִלּוּמוֹת אָנוּ לְמַדִּים שֶׁצָּרִיף לְהִתְחַבֵּר רַק לְחַבְרִים טוֹבִים וְלִדְבַר רַק טוֹב עַל כֵּלָם וְכֹף לֹא תִשְׁלַט שׁוּם קִלְלָה אוֹ עֵין רָעָה שֶׁל בְּנֵי אָדָם, כִּי אִם אָדָם יִבְרַךְ אֶת שׁוֹנְאוֹ שֶׁיִּחְיֶה שְׁנַיִם רְבוּת - אָף הוּא יִחְיֶה שְׁנַיִם

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

הגנב מזמין משטרה!?

לְכַבּוֹד מַעֲרַכַת הַגְּלִיוֹן מִתִּיקוֹת הַשִּׁבְתָּ, שְׁלוֹם רַב. בְּאֵמֶת חֲתִי מַעֲשֵׂה נִפְלֵא, הַמַּעֲיֵד כְּמָה אֶפְשָׁר לְהַטְעוֹת בְּנֵי אָדָם בְּעֵלִילוֹת שׁוֹא וְלַהֲפֹךְ אוֹר לְחֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ לְאוֹר, אִךְ בְּסוּף ה' מַגְלֶה אֶת הָאֵמֶת!

לְפָנַי כְּמָה שְׁנַיִם צְעָדֹתַי בְּרְחוּב רֵאשִׁי בְּעִיר מְגוּרֵי בְּנֵי בְּרֶס, בְּשִׁבְתִּיקֵי עֶשֶׂר אֶלְף דוֹלָר שְׁלוּתִי בְּשִׁבִיל חֲתַנַּת בְּנֵי הַבְּכוּר. בְּיַדִּי הַשְּׁנֵיָה אַחֲזִיתִי אֶת זָדוֹ שֶׁל בְּנֵי בֹן הַחֲמֵשׁ. מִכִּינּוֹן שֶׁבְּנֵי הָיָה צְמָא, נִכְנַסְתִּי אֶתוֹ לְחַנּוּת לְקַנּוּת לוֹ שְׁתִּיָּה, וְאָז לְפָתַע אָנִי נִדְהַם לְרֵאוֹת שֶׁעֲרַבִי נִצְמַד לְתִיקֵי וּמְנַסָּה לְעַשֵׂק מִמֶּנִּי אֶת הַכֶּסֶף שֶׁבְּתוֹכוֹ, כִּשֶׁהוּא חוֹשֵׁב שֶׁאֵינְנִי מִבְּחִין בְּכָה. מִיַּד דְּחַפְתִּי אוֹתוֹ בְּנִעְרָה: גִּנְבִּי! וְהוּא הַחֲלֵל לְהַתְקוֹטֵט עִמִּי.

לְבַנְתִּים, בְּנֵי שֶׁנִּבְהַל מִהִמְהוּמָה יִרְדַּ לְכַבֵּישׁ וּמְכוֹנֵנִית שֶׁחֲלָפָה שֵׁם בְּמַהֲרֵרוֹת כְּמַעֲט פְּנֵעָה בּוֹ, מִבְּהַלְתִּי הַגְּדוֹלָה זְעַקְתִּי לְעֶבְרוֹ -

« המדריך המעשה בעמוד 7 »

פניני אגדה

• הרה"צ ר' אליהו קאהן שליט"א
• משגיח דרשיבתנו

ושמר צאתנו ובואנו

אמרו חז"ל (ירושלמי ברכות פ"ד ה"ד): 'כל הדרכים בהן יצאת ספנה, ודברי חז"ל הללו נוגעים בפרט לזמנים נודאים אלו, שספנה מרחפת בעולם מפני אוזבים המבקשים ורועים לכלותינו חס וקלילה, אלא שבכל זאת, הרי ישנם שומקרחים ללכת בדרכים, ומה יגן עליהם מפני הספנה?

אלא שבכך אמרו חז"ל (פסחים ח.): 'שלוחי מצוה אינו נזקין, לא בהליכתו ולא בחזרתו, ואמנם מבאר בגמרא (שם ח): שאם הוא משתהה ועוסק בדברים אחרים מלבד המצוה או במקום שמצוי ההזיק, הוא עלול להזיק, אבל על כל פנים אנו למדים מדברי חז"ל שכל מי שהוא שליח מצוה, יש עליו שמירה עליונה בהליכתו ובהזרתו.

ומצינו אצל הלל הזקן, שבאשר הלך לבית המרחץ, אמר לתלמידיו שהולך לקיים מצוה, ולפי זה אפשר לומר שכל אדם יכול להיות בגדר שליח מצוה, אפילו אם הוא הולך לעשות מעשה גשמי, וזאת על ידי שיבנו בכל מה שעושה לשם מצוה, ועל כך נאמר: "בכל דרכיך דעהו והוא ינשר אדחתך", שבאשר אדם מכון את דעתו בכל דבר שעושה לעשותו לשם שמים עם זכירת ה', הוא זוכה שה' מנשר לו את אורחותיו ודרכיו שלא יזק ושומר צאתו ובואו לחיים ולשלום.

יתקנים בקה: "חכמות בחוץ תרנה", 'ולא תעול' - לא יהיה לה מזה רמות הרוח וגאונה.

בית מלא

'ליחרוב ביתך', הביית מסמל על ההרגלים - כל ההרגלים הרעים יחרבו לה, 'וליתוב אושפיזך' - תזכה להכניס אורחים פאברהם אבינו. והאורח הגדול בלב זה היצר הטוב. 'לבבל פתורך' - השלחן והאשה נקראת 'פתורך' - יהיו לה הרבה ילדים, וגם יתבלבל לה פתורך, כלומר שלא תתאנה לאכילה מפני שתהיה לה עשירות, ולא תקפיד על המאכלים כי כלם יהיו שוים בעיניה, ויתקנים בקה 'צדיק אכל לשבע נפשו'. וכן על זה הדרך.

נמצא, שאדם יכול להפך את כל הקלות לברכות, וזה תלוי באדם עצמו - אם הוא מברך את כלם אזי גם אם מקללים אותו הפל נהפך לו לברכה. וכמו שנאמר: "ולא אבה ה' אלקיך לשמע אל בלעם ונהפך ה' אלקיך לה את הקלה לברכה כי אהבה ה' אלקיך".

ודבר זה נלמד בפירשתנו, שבתחלה נצטוו להביא בפורים ולהודות לה' בשמחה על הפרות, ואחר כך כתובות הקלות, ושוב נכתב על חשיבות השמחה, וכן בפירשתנו מיד בסמוך לברכה נאמרה קלה, והדבר חוזר על עצמו שנית - ללמד שבגיד האדם להכריע האם יתברך או יתקלל חלילה, ובאם יודה לה' וישמח בחסדיו - יתפך את הקלות לברכות. וכמו שעשה משה רבנו, בפירשת בקותי נאמר: "ונתתי את שמכם בפרזל ואת ארצכם פנושה", ומשה הפך ואמר: "והיו שמיה אשר על ראשה נחשת והארץ אשר תחתיך ברזל" (עזר רש"י דברים כח כג).

"חכמות בחוץ תרנה"

וכך רשב"י הפך לבנו את הקלות: הם אמרו לו: 'תעול ולא תיפוק'; אפשר לפרש: תזכה להכניס את הנשימות לגוף, שתודה לה' על כל נשימה ונשימה ותכניס הרבה דעת ה' בלבך, "ולא תיפוק" - לא תראה את גדלתך לאחרים כדי שלא להחליש דעתם. וכן 'תיפוק ולא תעול' - פשתהיה ראוי להוציא פסקי הלכות לרבים,

השתוקקות לעולם הבא משלם

ר' שלומיאל בהיותו בעולם הזה עסק בתורה שלא לשמה, ולא בא מלמודו ליראת ואהבת ה' ולמדות טובות, ובשאר שעות היום עסק בהבלי העולם הזה. בהגיע יום פקודתו, באשר עלה לעולם האמת, הבחין שחיו מהבלי העולם הזה שנושאים באו ואינם עולים עמו לעולם האמת - נושאים כאן גם חפצים שלו שהם יקרי ערך מאד עבורו; כמו המשקפים שלו, עינו האחת, רגלו האחת, חליפתו, המפתחות לדירתו בעולם הבא, וכן הכנור שעמו הוא צריך לנגן בשמים לפני ה', והכתר שהוא אמור להביא למלך ה' וזאת מפני שגם בעבודת ה' שלו בעולם הזה היה חסרים גדולים.

• הרה"ג ר' יוסף סאנדר שליט"א •

ברכת שהחינו בראש השנה

מברכים ברפת שהחינו בקדוש של ראש השנה גם בלילה השני, וכוון שברפת שהחינו בלילה השני היא דבר השנוי במחלוקת, לכו יש מהדרין לכתחלה ללבש בגד חדש או להניח פרי חדש על השלחן, ובריעבד שאינו מצוי לו בגד או פרי חדש, על כל פנים יברך שהחינו (ש"ע סי' תר ס"ב).

והטעם שמברכים שהחינו גם בלילה השני של ראש השנה, כתב רש"י (מוכא במזמור ויטרי סי' שט), שזאת משום שהוא כמו יום טוב שני של גלויות, ואין לחלק ולומר שמי ראש השנה קדשה אחת להם וקיומא אריכתא דמיא, משום דממה נפשך, אם עושים את היום השני של ראש השנה מפני השקפה, הרי הם ימים חלוקים זה מזה ואומר שהחינו גם בשני, ואם עושים את היום השני משום התקנה, שאם לא באו עדים ביום הראשון היו נוהגים היום קדש ולמחר קדש, הרי שהיום השני הוא היום העקרי של ר"ה, שממנו מונים את מועדי וזמני החדש, ואם כן צריך לומר בו זמן.

ולגבי ברפת שהחינו על מצות השופר, כתב הרמ"א (סי' תר ס"ג) לברך גם ביום השני, ולגבי ספרד אין מברכין שהחינו על השופר ביום השני, אלא אם כן היום הראשון חל בשבת, שאז כוללי עלמא מברכים שהחינו על השופר ביום השני (ש"ע שם).

בית נאמור

"בית תבנה" - תבנה בית ותחשב שאתה הולך לגור בו, אבל "ולא תשב בו", כי היית צריך לבנות בית זה לחברה, ואתה תזכה בבית נפלא הרבה יותר. וכן באפן שבנה בית ופאר אותו בכל מיני פאר ואז הוא נזקק למכור ומקבל עליו שכר גדול וקונה לעצמו בית מפאר הרבה יותר. וכן שיהיו לה הרבה בתים ולא תוכל לדור בכלם... וכן "כרם תטע ולא תחללנו" - מרב כרמים שיהיו לה עד שתמכר מהם לאחרים ותרויח הרבה.

לראות שום דבר רע בעולם, ורק 'תמשש בצרה'ים' היינו שתחוש בידך את דברי העולם הזה כמו שעור ממשש באפלה ואינו רואה שום רע, כן אתה תזכה שדברי העולם הזה לא ירחיקו אותך מה' יתברך. 'והיית אף עשוק וגזול' - תרגיש שגנבו ממך את כל המדות הרעות ואף אחד לא רוצה להתעסק עמך, וכמוכן שזה רק לטובתך.

וכמו המעשה עם נחום איש גמזו שגנבו לו בפונדק את האצרות ובבקר הוא משש בקפסא שבידו וחשב שהיא מלאה בכל טוב ובאמת היתה מלאה בעפר, והוא לא ידע שה' מכין לו ישועה גדולה... עד שבא לפני המלך וראה שהעפר נהפך לחצים (תענית כא.), כן האדם לא יראה אלו טובות עתידות לבוא עליו, אלא הוא רק ימשש אותם ורק אח"כ הוא יראה את הישועות.

שדוה של אמת

"אשה תארש ואיש אחר ישגלנה" - זו ברכה שלפעמים אדם צריך להתארס עם שדוה שאינו שלו ויפרד ממנה קדם החתונה על ידי שיתגלה שאינם מתאימים זה לזה, כי השדוה האמתי שלהם הוא מישהו אחר שלא היו משתדכים עמו לפי כבודם, ורק כשנפרדו משדוה זה ונעשו שפלים בעיני עצמם יסכימו להנשא לשדוה האמתי שלהם.

וזה הפרוש: "אשה תארש ואיש אחר ישגלנה", מלשון יגלנה, שעל ידי שהתארסה עם איש שאינו מתאים לה נתגלו מדותיה שאינה מתאימה לאיש זה, כי אם לאיש אחר שלא רצתה עד עתה להשתדף עמו. נמצא שיש בזה שני חסדים: האחד, שהמאורס הראשון נפרד משדוה שאינו שלו, והשני, שהשדוה השני קבל שדוה הראוי לו.

כן גם יש להפך את הקלות והתוכחה שפפרשטנו לברכות, כמ"ש: "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה", וכן: "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המוות ואת הרע" - הבחירה לפניכם, שבגידכם לקבל את הדברים כקללה או כברכה; חיים ולא מוות (ועו באריות בוהר חדש בפרשתנו).

האויב הגדול

וכן יש לפרש את הקלות שבפרשטנו לברכות: "יתנה ה' נגף לפני איביה, בדרך אחד תצא אליו ובשבעה דרכים תנוס לפניו" - בתחלה תהיה לה רק דרך אחת שתגלה אויב ללחם באויב הגדול, שזה הוצר הרע, וה' יתן לה עצות רבות להנצל ממנו. כי כשאתם עושה השתדלות להזהר ממי שמרחיק אותו מה' - ה' יתן לו כח להנצל ממנו בכל מיני דרכים. "והיית לזעונה לכל ממלכות הארץ" - עמ"י טילו אימה ופחד על כל ממלכות הארץ, כמ"ש: "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליה ויראו ממך".

"והייתה נבלתה למאכל לכל עוף השמים" - היינו שיהיה לה כ"כ הרבה אוכל שתוכל לתת לעופות ואף לקנים: "לפלב תשלכון אותו", ולא תירא מהפלבים והיה לה מספיק אוכל לתת להם.

נגעים לטובה

"יפכה ה' בשחין מצרים... אשר לא תוכל להרפא" - תזכה ללמוד מיהודה בן גרים כמה צריך להזהר מלשון הרע, שמפני הרכילות שדבר הוצרך רשב"י להכנס למערה ויצא משם כשכל גופו מלא חבורות ופצעים. ובאמת היסורים הללו גם הם נהפכו לברכה מן השמים לזכר את גופו של רשב"י שיהיה גופו קדוש וטהור, וזה "אשר לא תוכל להרפא", כי היסורים הללו טובה הם ולא תצטרך להרפא מהם.

האוצרות של נחום איש גמזו

"היית ממשש בצרה'ים" - תזכה שלא

הזכות שבשור ובחמור

"שורף טבוח לעיניך", כמו שהסביר בר הד"א. וגם שתזכה להקריב קרבן עולה, ותתבונן בעיניך באבריך לראות דרכו את החסד ה' שבאיבריך. "ולא תאכל ממנו", כדין קרבן עולה שפלו לשמים. "חמור גדול מלפניך ולא ישוב לך" - בפטר חמור הכתוב מדבר, שתזכה לרכוש רב ולחמורים שילידי וילדות ותקנים בהם מצות פדיון פטר חמור.

"צאנה נתנות לאיביך" - אלו השבעים פרים שמקריבים בחג הסוכות כנגד העמים, שעל ידי זה הגוים לא מזיקים לישראל, "ואין לה מושיע" - שהם לא יתגאו עליה שהם מושיעים אותה, כי הם ידעו שעם ישראל הם אלו שעוזרים להם.

"בניך בשתילי זיתים"

"כרמים תטע, ועבדתך את ה' על ידי נסוף תינו, וינין לא תשתה", שלא תשתה אותו במדה המביאה לידי שכרות. "זיתים יהיו לך בכל גבולך ושמן לא תסוף" על גופך לצרף רפואה, אלא השמן ישמש רק למנוחה בבית המקדש העומד על תלו בגבול הידוע, שזהו גבול ארץ ישראל.

"בניך ובנתיך נתנים לעם אחר... בנים ובנות תוליד ולא יהיו לך", כמו שתתגם בר הד"א, שיהיו לך הרבה בנים ובנות ויתחתנו עם אחרים, ויראה כאלו הלכו לעם אחר מרב שפך אחד יתרבה מאד. "כל עצה ופרי אדמתך יירש הצלצל" - שתביא את הבפרים בשמחה ובקול רעש גדול.

עצה מתוקה

במצות בכורים התורה מצוה להעלות בשמחה את ראשית הפרות של שבעת המינים לפני ה' ולהודות עליהם, והנה במעשה הקרבנות לא מבאר בתורה שצריך להודות לה' דרך הקרבנות על ידי התבוננת באיבריהם והקרה בחסד איברי גופו, ולומר 'הגדת בכורים' - 'ארמי אבד אבי וירד מצריכותה... ורעו אתנו... ונצעה... וישמע ה... ויציאנו'.

אבל התורה עניה במקום אחד ועשירה במקום אחר (ירושלמי ר"ח), ולכך סתום מן המפרש - שמצות הבכורים, שבה מפרשת התורה שיש להביא את הפרות בהודאה לה' ובשמחה גדולה, מלמדת על עבודת הקרבנות שאף בה צריך להתבונן ולבא להכרת הטוב לה' על חסריו הרבים ובפרט על בריאות איברי גופנו. נמצא שהקרבנות הם כנגד הגברא, שעל ידם אנו לומדים הכרת הטוב לה' על בריאות גופנו, והבכורים הם כנגד החפצא, שעל ידם אנו מכירים טובה לה' על הפרות והמאכלים המכריאים את האדם.

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, מודים אנו לפניך על בריאות גופנו ועל הפרות והירקות שבראת לנו להכרות את גופנו שבדי להכיר בחסדים אלו צויתנו לקיים את מצות הקרבנות, כדי להתבונן באברי הבקחה ולהכיר בחסד שאבריו גופנו בריאים ומתקנים, וכן צויתנו על מצות הבכורים להביא את בכורי פרי ארמתנו לפני הבהו ולהנינם יחד עמו לפניך בשמחה ובהודאה על חסד הפרות, ובהנפה מכון להודות על הרוחות הנאים מוד כנפות הארץ, ועל הגשמים העולים מהארץ לעננים ויוורדים מהעננים לארץ.

אנא מלך חנון ורחום, כנה ביתך כבתולה וכוונן מקדשך על מכוונן וכוונן לקיים בו את כל המצות הללו בראה ובאהבה אליך, וכוונן שגם בימות הגלות נזכה להתבונן בחסדיך הרבים שבגופנו, במאכלים, בגשמים וברוחות שאי אפשר לעולם בלעדיהם, ועל ידם אנו נושמים ומתקמים, ועל ידי זה תתקן דעתנו שלמה וקדושה ונחשב מאותם שאמרו עליהם חז"ל כל מי שיש בו דעה כאלו נכנה בית המקדש בימיו אמן סלה.

המשך
מתיקות הניסים
תזרה! ומשכתי אותו בכח, ועזבנו מיז את המקום. הגוי הפטיר ואמר: עוד נפגש...!

באותו רגע אותו גוי הרים טלפון למשטרה, ואכן בתוך רגע קט, המשטרה הגיעה למקום, והגוי החל להרצות בפניהם שאני התעללתי בבני כשמשכתי אותו מהכביש... השוטרים לא רצו לשמע את טענותי כלל, ובמקום לאסר את הגוי השודד הזה, הם פשוט אסרו את ידי באזיקים, והכניסו אותי יחד עם הגוי לניידת כשהם משכנעים על פי עדותו שכביכול התעללתי בבני הקסטו. כשהגענו לתחנת המשטרה, לא ידעתי איך אוכיח את חפותי ואת רשעות הגוי הזה. אבל "חסדי ה' כי לא תמנו", ולהפתעתי

הרבה, יהודי שהיה נוכח במקום, הגיע לשם בדיוק אחרינו ברכבו לצרף משפט מסוים שהיה לו, וכשהבין את מצבי העיד את כל האמת, שהגוי הזה מעליל עלי עלילות שוא ואני רק שמרתי את בני בצורה נכונה להציל אותו מסכנה בכביש, ולהפך הערבי הזה ניסה לנגב את כספי.

האמת התגלתה והגלגל התהפך על ראשו של הגוי. הסירו את האזיקים מדי וקשרו אתם את ידיו של הגוי, והשאירו אותו שם למשפט, ואני שחררתי לחיים טובים ולשלום, ונתקדם בי "מוציא אסירים בפושרות", שפרשו חז"ל בכבי ושרות, שהגוי בוכה ואני משורר ומודה לה' שהצילני.

א. ג. בני ברק